

Kaolinindustrien fandtes der ogsaa den Bestemmelse, at den hidtil gældende Arbejds-løn skulde nedsættes med 20 pCt. Det er meget rigtigt, at en saadan Bestemmelse fandtes i de Regler, der i 1922—24 var gældende for Kaolinindustrien. Men saadanne Regler er jo uforholdne nu, hvor der ved Overenskomst i alle Fag er givet bestemte Regler for Lønmedgangen, og enten Kaolinindustrien eller andre Industrier opnaar at faa udbetalt noget af Tilskuddet, vil den overenskomstmæssige Regulering af Lønningerne foregaa. Om Nedsættelsen herved bliver 30, 20, 15 eller 10 pCt., ved jeg naturligvis ikke, men den bliver, som Arbejdere og Arbejdsgivere i de paagældende Industrier er enedes om, at den bør være.

Det ærede Medlem gjorde saa en Bemærkning om, at Loven var i Uoverensstemmelse eller i Strid med Arbejdsløshedslovgivningen. Ja, ganske vist er der ikke i Arbejdsløshedsloven Bestemmelser, der direkte tager Sigte paa at yde saadanne Tilskud som dem, der her er Tale om; men jeg maa dog paa den anden Side bestemt holde paa, at den er i nøje Overensstemmelse med Aanden og Princippet i Arbejdsløshedsloven, hvis Princip jo er i saa vid Udstrækning som muligt netop at søge Arbejde tilvejebragt for at undgaa Udbetaling af Understøttelse, ganske vist gennem det saakaldte Nødhjælpsarbejde-Princip. Men selve Aanden er dog den, at man bør tilstræbe Tilvejebringelse af Arbejde for de arbejdsløse.

Dernæst er det ikke ubekendt, at det Arbejdsudvalg, der virker under Socialministeriet, i sin Betænkning for ikke saa lang Tid siden — jeg tror, det var i November — fremhævede, at en af Vejene ogsaa kunde være at give Tilskud. Det hedder derom i Udvalgets Betænkning: „Derimod mener Udvalget, at man fremdeles bør kunne yde midlertidig Støtte til enkelte Industrier (og da som Regel til samtlige Virksomheder indenfor den paagældende Industri) i Tilfælde, hvor man efter en nøje Undersøgelse af alle i Betragtning kommende Forhold kommer til det Resultat, 1) at det maa antages, at den paagældende Industri ellers i det væsentlige vil standse, eller dog at Arbejdsledigheden indenfor Industrien antager et foruroligende Omfang, 2) at en passende begrænset Støtte maa antages at være tilstrækkelig til at holde Industrien eller dog en væsentlig Del af denne i Gang, og 3) at de direkte og indirekte indlandske Arbejdsomkostninger udgør en saa stor Del af den samlede Omkostning, at

Støtten vil betinge Beskæftigelse af et forholdsvist stort Antal Arbejdere“.

Altsaa dette Spørgsmaal har beskæftiget Socialministeriets Arbejdsudvalg, og om man end har fremhævet Betænelighederne ved at lade Arbejdsløshedsfonden overtage en saadan Virksomhed, har man dog ogsaa fremhævet, at en saadan Vej ikke skulde være umulig at betræde. Tværtimod, man maatte erkende, at det var muligt at gøre det. Fra denne Betragtning har et Medlem af Venstre, som man vil se, taget Afstand, men de øvrige Medlemmer, og deriblandt ogsaa Venstremænd, har altsaa godkendt en saadan Fremgangsmaade, selv om der ikke paa det Tidspunkt blev stillet noget Forslag derom.

Det ærede Medlem fremsatte dernæst nogle Bemærkninger om Enkeltheder. Paa et Punkt maa jeg erkende, at han for saa vidt har Ret, idet der i § 2 blandt dem, der skal indtræde som Medlemmer af Udvalget, nævnes „Statens Arbejdsdirektør“. Det ærede Medlem Hr. Drachmann var inde paa det samme, og naturligvis har de ærede Medlemmer Ret i, at Udtrykket ikke længere er rigtigt. Det var det Udtryk, der fandtes i den gamle Lov, nu hedder den paagældende Direktøren for Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. En Ændring i saa Henseende skal imidlertid ikke støde paa nogen Uvillie fra min Side, saaledes at Udtrykket kan komme i Overensstemmelse med den nugældende Lov, selv om det var lettere at bruge den gamle Betegnelse.

Endvidere omtalte det ærede Medlem Hr. Slesbager det kolossale Arbejde, det vilde blive at administrere en saadan Lov, og andre ærede Ordførere har været inde paa det samme. Jeg skal dertil sige, at ogsaa i Ministeriet og mellem Ministeriets Embedsmænd har der været Klarhed over, at det vilde blive et betydeligt Arbejde. Men det kan jo ikke være det afgørende — naar man i øvrigt mener, at det er en Vej, ad hvilken man kan skaffe 10 eller 20 eller 30 Tusinde Mennesker Arbejde —, at et Par Mennesker faar lidt travlt en Tid med at administrere en saadan Lov. At der kan opstaa Vanskeligheder med at finde de rette Linier, hvorefter Loven skal administreres, benægter jeg ikke. Saa længe man maa beskæftige sig med en saadan Nødordning, maa det naturligvis fremkalde en Række Vanskeligheder, som det imidlertid maa være Formaålet at overvinde, hvis man vil opnaa det Gode, der jo unægtelig ligger i at begrænse Arbejdsløsheden.

Venstres Ordfører, det ærede Medlem